

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

№ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ - ΓΕΝΑΡΗΣ 88 ΛΑΡΙΣΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Κατέρρευσε πανηγυρικά η σκευωρία

ΔΙΚΗ

Βογιατζή
Μπουκουβάλα

ΘΑ ΠΑΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΟΥΜΕ

Θα πάμε λοιπόν στο δικαστήριο για να τους δικάσουμε. Και θα είμαστε όλοι εκεί. Με τις μνήμες μας από του αγώνες, με την τίμια και ένδοξη ιστορία μας, με τα ιδανικά και τους οραματισμούς μας, με το πάθος για ζωή κι ελευθερία.

Απόσπασμα από γράμμα του Μάκη Μπουκουβάλα στον τύπο λίγες μέρες πριν τη δίκη του στις 21-11.

Η δίκη έγινε. Η απόφαση ήταν αθωωτική για τον Μπουκουβάλα και καταδίκασε τη Βογιατζή σε έξι μήνες, ενώ και οι δύο είχαν μείνει στη φυλακή 14 μήνες. Το κίνημα συμπαράστασης που αναπτύχθηκε σ όλη την χώρα πέτυχε την αθώωση των δύο αγωνιστών αλλά η ταλαιπωρία που πέρασαν παραμένει και κανείς δε θα κληθεί να δώσει λόγο γι αυτό.

Από την όλη ιστορία έγινε γι ακόμη μια φορά φανερό ότι το κράτος και οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί όχι μόνο κατηγορούν αγωνιστές για πράγματα που

ΣΕΛ. 7

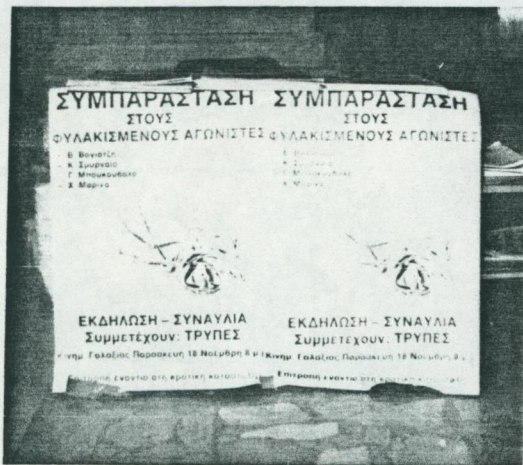
ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΛΑΡΙΣΑ

Στις 18 Νοεμβρίου έγινε εκδήλωση για τους 4 αναρχικούς φυλακισμένους Β.Βογιατζή, Μ.Μπουκουβάλα, Χ.Μαρίνο, Κ.Σμυρναίο που διοργάνωσε η επιτροπή ενάντια στην κρατική καταστολή.

Στην εκδήλωση διαβάστηκαν μηνύματα συμπαράστασης και χαιρετισμοί από την Ελληνική Αριστερά, το Δήμο Λάρισας, το ΚΚΕ εσωτερικού-Ανανεωτική Αριστερά, τη Ν.Ε. Λάρισας του ΚΚΕ, την Ένωση Γυναικών Λάρισας (μέλος ΟΓΕ), τον Σύνδεσμο για τα δικαιώματα της Γυναίκας, τη Δημοτική Κίνηση "Λάρισα - Ανεξάρτητη Αυτοδιοίκηση", την νεολαία ΕΚΟΝ-ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ.

Ακόμα παρευρίσκονταν μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης από την Αθήνα ο οποίος διάβασε κείμενα της Επιτροπής και της κίνησης για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Μετά τις ομιλίες έπαιξαν τα συγκροτήματα "BELOVE DEAD", "MONITORS" και "ΤΡΥΠΕΣ".

Συγκέντρωση για αποφυλάκιση των Σμυρναίου - Μαρίνου

ΤΗΝ Απελευθέρωση του Κλέαρχου Σμυρναίου και του Χριστόφορου Μαρίνου, ζήτησαν χθες πολίτες της Αθήνας, που συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια μετά από κάλεσμα της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης.

«Λευτεριά στους φυλακισμένους Αναρχικούς», ήταν το σύνθημα του πανό που είχε αναρτηθεί στο χώρο των Προπυλαίων, ενώ ένα άλλο πανό έγραφε «Αντίσταση. Αλληλεγγύη. Αξιοπρέπεια. Ενάντια στην κρατική καταστολή».

«Το γεγονός της συμπλοκής της Καλογρέζας», αναφέρεται σε ανακοίνωση της Επιτροπής, «με τη θεαματική δολοφονία του Μ. Πρέκα και τη σύλληψη των Μ. Μαρίνου, Σμυρναίου, δεν θα απαχολούσε, παρά ελάχιστα, τις αρχές, τον Τύπο, την τηλεόραση. Ομως αυτό το γεγονός της απόπειρας κλοπής μιας μοτορόλας, τραβιέται από τα μαλλιά για να ξετυλιχθεί το κουβάρι μιας καλοστημένης σκευωρίας».

Η ύπαρξη κάποιων γεγονότων που έλαβαν χώρα στην Ελλάδα τον τελευταίο χρόνο σηματοδοτούν μια σειρά άλλων μεθοδευμένων πρακτικών από τα όργανα του κράτους συγκαλύπτοντας με ολόκληρη σειρά σκοπευμάτων.

Η Καλογρέζα με τα γνωστά επακόλουθα, η ανακάλυψη της γιάφκας στην οδό Καλαμά είναι σημεία εκίνησης που θα βάλουν σε λειτουργία ένα μηχανισμό παραγωγής σεναρίων και κατασκευής "στοιχείων".

Έτσι η εκτεθειμένη Ελλάδα θέλοντας να βγει από το αδιέξοδο που της δημιούργησε η ύπαρξη ομάδων ένοπλης δράσης, διατείνεται στα προϋποθέμενα Ευρωπαϊκά αντιτρομοκρατικά κέντρα ότι αντιμετωπίζει πλέον με αποτελέσματα την κατάσταση.

Στη πραγματικότητα όμως, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Η αναποτελεσματικότητα του κράτους στον τομέα της τρομοκρατίας είναι γεγονός. Έτσι κατασκευάζει τρομοκράτες και μάλιστα τους βρίσκει εύκολα από τον χώρο των αναρχικών. Μ' ένα σμπάρο δύο τρυγόνια.

Από τη μία δίνει αλλάθι στον εαυτό του και επανακτά το κύρος του και την εμπιστοσύνη του στους Ευρωπαίους και Αμερικανούς συμμάχους του και από την άλλη ποινικοποιεί την αναρχική σκέψη και πράξη με πρόσχημα την τρομοκρατία (αυτό εντάθηκε με αθώες συλλήψεις, προσαγωγές συντρόφων στην ασφάλεια, έρευνες σε σπίτια, προκλητικές παρακολουθήσεις, διώξεις, συλλήψεις αφισοκολητών και εφαρμογή στην πράξη της συλλογικής ευθύνης).

Ταυτοχρόνως όμως, του δίνεται η ευκαιρία και η ευκολία με το ίδιο πρόσχημα να εισβάλλει σε οποιοδήποτε άλλο αμφισβητισιακό κίνημα ή σε ομάδες που αντιστέκονται. Μπορούμε να πούμε λοιπόν χωρίς φόβο ότι το κράτος ετοιμάζει συνολικά επίθεση, ενάντια στην κοινωνία δοκιμάζοντας το κατασταλτικούς μηχανισμούς πρώτα σε κάποιες πλάτες. Το κλίμα κοινωνικής ηρεμίας που θέλει να επιβάλλει φαίνεται εκ πρώτης όψεως κατο-

Η Αντισταλινική προπαγάνδα που επεχει-
ρήται τελευταία από διανοούμενους και
ιστορικούς της εξουσίας της Σ.Ενωσης
καθώς και το κίνημα αποκατάστασης των
θυμάτων του Στάλιν (κυρίως για τους η-
γέτες της Οκτωμβριανής Επανάστασης)
είναι σημάδια αποκατάστασης περισσότε-
ρο και απενοχοποίησης της ίδιας της
εξουσίας αυτής καθ' εαυτής, που η μία
όψη της είναι ο Σταλινισμός.

Έτσι επιχειρήται ο καταλογισμός ευθυ-
νων σε πρόσωπα και όχι στους μηχανι-
σμούς και στις δομές που δημιούργησαν
και θα δημιουργούν τους οποιουδήποτε
Στάλιν. "Πρόκειται πρακτικά για απεριό-
ριστη εξουσία" αναφέρει σε συνέντευξή
του ο Αντρέι Ζαχάρωφ και συνεχίζει.

"Σήμερα είναι ο Γκορμπάτσωφ (αυτός που
έχει τις εξουσίες) αλλά αύριο θα μπο-
ρούσε να είναι κάποιος άλλος. Δεν υπά-
ρχουν εγγυήσεις ότι δεν θα τον διαδε-
χθεί κάποιος Σταλινικός". Και ο Κ.Γρί-
βας ακόμα πιο αποκαλυπτικός. "Πρωτιε-
ρές της δύναμης όσοι προσωποποιούν
την εξουσία, ρίχνονται στον σκουπιδο-
ντενεκέ της ιστορίας από τους διαδό-

Πάνω από 17 εκ. άτομα τα θύματα του Στάλιν

ΜΟΣΧΑ, 25. Τουλάχιστον 17 εκατομμύρια άτομα, θύματα της
πείνας, των αιματηρών διωγμών και του προγράμματος αναγκαστι-
κής kolektivizatsii των αγροτών, έχασαν τη ζωή τους στη Σο-
βιετική Ένωση την εποχή του Ιωσήφ Στάλιν, σύμφωνα με άρθρο
του ιστορικού Φοί Μεντβέντεφ, που δημοσιεύτηκε στο χτεσινό
τεύχος των «Néwn της Μόσχας».

Είναι η πρώτη φορά που δημοσιεύονται στη Σοβιετική Ένωση
συγκεκριμένα νούμερα των θυμάτων του Στάλιν. Μέχρι σήμερα
γινόταν λόγος για «εκατομμύρια» ή «δεκάδες χιλιάδες» θύματα.

Ο Μεντβέντεφ αναφέρει πως οι εκτιμήσεις του είναι εσκαμμένα
συντηρητικές. «Δεν υπάρχουν επίσημα δεδομένα και μπορεί να μην
υπάρχουν ποτέ. Συγκρινόμενοι με τα στοιχεία δυτικών ειδικών, οι
αριθμοί που αναφέρω δεν είναι και τόσο μεγάλοι, και δεν μου αρέ-
σει να υπερβάλλω τα πράγματα», γράφει στο άρθρο του ο Σοβιετι-
κός ιστορικός, κάνοντας, πάντως, σαφές ότι ο αριθμός των θυμά-
των του Στάλιν μπορεί να είναι και κατά 50% υψηλότερος.

Σύμφωνα με τον ιστορικό, «το πρώτο κύμα των διωγμών ση-
μειώθηκε στην περίοδο 1927-1928 και τα θύματα ήταν δεκάδες
χιλιάδες οπαδοί του Τρότσκι».

Ενα χρόνο μετά, ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες μέλη της απο-
καλούμενης ομάδας της δεξιάς παρέκκλισης, τα οποία εκτελέστη-
καν με ειδικές διαταγές δέκα χρόνια αργότερα».

χους τους μόλις χάσουν αυτό το προνό-
μιο: καταναλώνουν τους άλλους για να
καταναλωθούν στη συνέχεια, με την σει-
ρά τους και οι ίδιοι, με τρόπο ώστε
να διατηρείται ανέπαφος ο μηχανισμός.

ρθωτό.

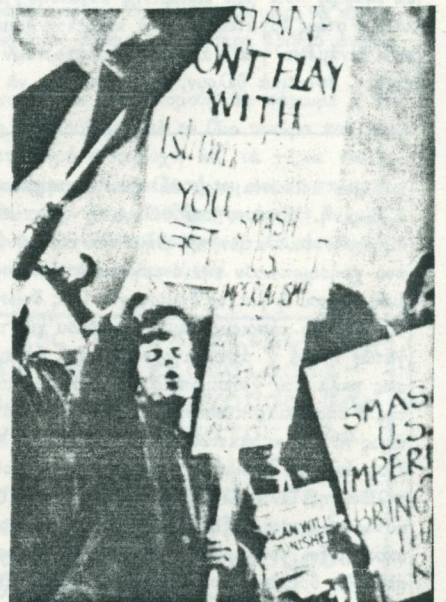
Συνεχίζοντας ακτόητο και έχοντας τις ψευδαισθήσεις συνεχών επιτυχιών,
συλλαμβάνει τους συντρόφους, Β.Βογιαντζή και Μ.Μπουκουβάλα. Η σύλληψη
και προφυλάκιση των οκλών γίνεται με ανύπαρκτα στη πραγματικότητα
στοιχεία και μιά δικογραφία που στηρίζεται στην πιθανολογία, σε εικα-
σίες και στην ποινικοποίηση των διαπροσωπικών σχέσεων.

Για τους Σμυρναίο και Μαρτίνο μιά ποινική παραβατικότητα από μέρους
τους (απόπειρα κλοπής της μοτορόλας) γίνεται προσπάθεια να αναχθεί σε
ένοπλη δράση και συμμετοχή σε ανάλογη οργάνωση.

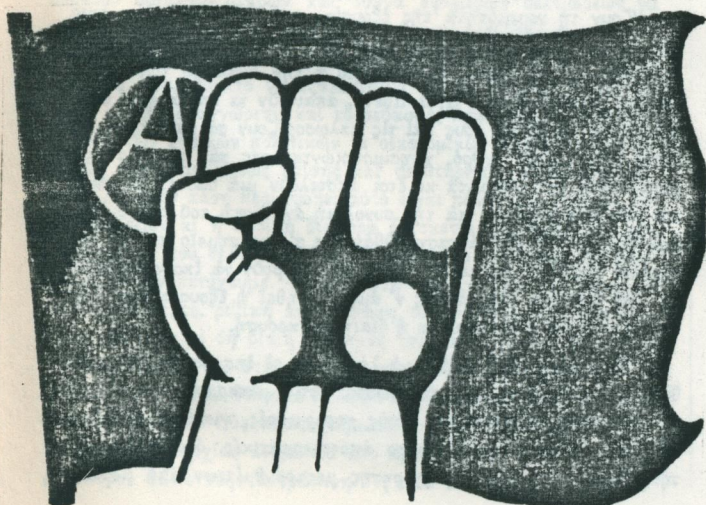
Η δίκη που θα γίνει στις 21/11 για την Βογιατζή και Μπουκουβάλα και
που θα βασίζεται σ' αυτά τα ανύπαρκτα στοιχεία θα ναι δίκη φιάσκο,
για όλου όσους κατανοούν ότι όλη η υπόθεση θυμίζει φτηνή χουλιγκουτιανή
ταινία.

-Άμεση αποφυλάκιση των 4 Αναρχικών συντρόφων.

-Όχι στην ποινικοποίηση της αναρχικής σκέψης.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
"ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ"

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ
ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΟΥΝΤΙΝΑΚΟΣ
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 1380
ΛΑΡΙΣΑ 41110

ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Τό θεμελιώδες λάθος των ρεφορμιστών είναι τὸ ὅτι ὁνειρεύονται μὴ ἀλληλεγγύη, μὴ εὐλικρινή συνεργασία, ἀνάμεσα σὲ ἀφεντικά κι ὀπηρετές, ἀνάμεσα σὲ ἰδιοκτητὲς κι ἐργάτες, ἢ ὅποια ἀκόμα κι ἂν ὑπῆρξε κατὰ καιροὺς, σὲ περιόδους κατάρφωρης ἀσυνεργιστοποίησης τῶν μαζῶν κι εὐλικρινοῦς πίστες στὴ θρησκεία καὶ στὶς μεταφυσικὲς ἀμοιβές, εἶναι σήμερα δλότελα ἀδύνατη.

Ἐκεῖνο πὺ ὁραματίζονται εἶναι μὴ κοινωνία καλὰ χορτασμένων γουρουνιῶν πὺ προχωροῦν ἱκανοποιημένα μὲ ἄτσαλο τρόπο, κάτω ἀπ' τὴ δέρεγα ἐνὸς μικροῦ ἀριτοδοσκῶν, πὺ δὲν παίρνουν ὑπόψη τὴν ἀνάγκη γιὰ ἐλευθερία καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, πὺ πιστεύουν πραγματικά σ' ἕνα θεὸ πὺ προστάζει, γιὰ χάρη τῶν ἀπόκρυφον σκοπῶν του, τοὺς φτωχοὺς νὰ υποτάσσονται στοὺς πλούσιους καὶ τοὺς πλούσιους νὰ εἶναι καλοὶ καὶ φιλόανθρωποι — μποροῦν ἐπίσης νὰ φανταστοῦν καὶ νὰ ἐπιδιώξουν μὴ τεχνική ὁργάνωση τῆς παραγωγῆς, πὺ νὰ ἐξασφαλίζει ἀφθονία σὲ ὅλους καὶ νὰ εἶναι ταυτόχρονα ὀλικὴ ἐσωφελὴς τόσο γιὰ τὰ ἀφεντικά ὥσο καὶ γιὰ τοὺς ἐργάτες. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητά ἡ «κοινωνική εἰρήνη», πὺ βασίζεται στὴν ὑπαρξή τῆς ἀφθονίας γιὰ ὅλους, θὰ παραμείνει ἕνα ὄνειρο, ὅσο ἡ κοινωνία εἶναι χωρισμένη σὲ ἀνταγωνιστικὲς τάξεις, δηλαδή, σὲ ἐργαζόμενους κι ὀπαλλίλους. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξει οὔτε εἰρήνη οὔτε ἀφθονία.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς εἶναι μᾶλλον πνευματικὸς παρὰ ὀλικός. Δὲ θὰ ὑπάρξει ποτὲ μὴ εὐλικρινὴς κατανόηση ἀνάμεσα στὰ ἀφεντικά καὶ στοὺς ἐργάτες γιὰ τὴν καλύτερη ἐκμετάλλευση τῶν φυσικῶν δυνάμεων γιὰ χάρη τῶν συμφερόντων τῆς ἀνθρωπότητας, γιὰ τὸ ἀφεντικά θέλουν, πάνω ἀπ' ὅλα, νὰ παραμείνουν ἀφεντι-

κά καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν πάντα περισσότερη δύναμη σὲ ὅρους τῶν ἐργατῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ τὸν ἀνταγωνισμὸ μὲ ἄλλα ἀφεντικά, ἐνὼ οἱ ἐργάτες ἔχουν χορτάσει ἀπὸ ἀφεντικά καὶ δὲ θέλουν ἄλλα.

(Οἱ καλοὶ μας φίλοι) χάνουν τὸν καιρὸ τους ὅταν μᾶς λένε ὅτι ἡ λίγη ἐλευθερία εἶναι καλύτερη ἀπὸ μὴ κτηνώδη καὶ ἀχαλίνωτη τυραννία· ὅτι μὴ λογικὴ ἐργασίμη μέρα, ἕνας μισθὸς πὺ ἐπιτρέπει στοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν καλύτερα ἀπ' τὰ ζῶα καὶ μὴ προστασία τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, εἶναι προτιμότερες ἀπ' τὴν ἐκμετάλλευση τῆς ἀνθρώπινης ἐργασίας σὲ ἐπίπεδο τῆς ἀνθρώπινης ἐξουθένωσης· ἢ ὅτι τὸ Κρατικὸ σχολεῖο, ὅσο κακὸ κι ἂν εἶναι, εἶναι πάντα καλύτερο, ἀπ' τὴν ἀποψη τῆς ἠθικῆς ἀνάπτυξης τοῦ παιδιοῦ, ἀπ' ὅτι τὰ σχολεῖα πὺ διευθύνονται ἀπὸ παπάδες ἢ μοναχοὺς... γιὰ τὴν συμφωνοῦμε ἀπόλυτα. Κι ἐπίσης συμφωνοῦμε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν συνθήκες στὶς ὁποῖες τὰ ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα, ἐθνικὰ ἢ τοπικά, μπορεῖ νὰ ἔχουν καλὲς ἢ κακὲς συνέπειες κι ὅτι ἡ ψήφοφορία θὰ μπορούσε νὰ κριθεῖ ἀπ' τοὺς ψήφους τῶν ἀναρχικῶν, ἂν ἡ δύναμη τῶν ἀντίπαλων κομμάτων ἦταν ἰσοδύναμη.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις ὅμως οἱ ἐκλογὲς ἀποτελοῦν μὴν αὐταπάτη· ὅταν οἱ ἐκλογὲς εἶναι ἀνεκτὰ ἐλεύθερες, ἢ μόνη ἀξία πὺ ἔχουν εἶναι συμβολική· δείχνουν τὴν κατὰσταση τῆς κοινῆς γνώμης, ἢ ὅποια θὰ εἶχε ἐπιβληθεῖ μὲ πὺ ἀποτελεσματικά μέσα καὶ μὲ πὺ σημαντικὰ ἀποτελέσματα, ἂν δὲν τῆς εἶχε προσφερθεῖ ἡ διέξοδος τῶν ἐκλογῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ πολὺ λιγότερο ἐνδιαφέρει· ἀκόμα κι ἂν, μερικὲς μικρὲς σημασίας πρόοδοι ἀποτελοῦν τὸ ἄμεσο ἀποτέλεσμα μᾶς ἐκλογικῆς νίκης, οἱ ἀναρχικοὶ δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθοῦν σὲν τὰ πρόδοια στὶς ἐκλογικὲς αἰθούσες ἢ νὰ πᾶσουν νὰ διακηρύσσουν τὶς μεθόδους πάλης τους.

Ἀπὸ κανέναν δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ, θὰ πρέπει κανεὶς νὰ διαλέξει τὸ δικὸ του τρόπο δράσης.

Ἦπάρχει πάντα ἕνα στοιχεῖο ἀνάμεσα στὶς ἀτήμηντες δελτιώσεις, στὴν ἱκανοποίηση τῶν ἄμεσων ἀναγκῶν καὶ στὸν ἀγῶνα

γιὰ μὴ κοινωνία, πὺ θὰ εἶναι πραγματικά καλύτερη ἀπ' ὅτι ἡ τωρινή. Ἐκεῖνοι πὺ θέλουν ν' ἀφοσιωθοῦν στὴν οἰκοδόμηση δημόσιων τουαλετῶν καὶ δημόσιων κρηνῶν, ὅπου χρειάζονται, ἢ πὺ χρησιμοποιοῦν τὴν ἐνεργητικότητά τους γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐνὸς δρόμου ἢ γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς δημοτικοῦ σχολείου, ἢ γιὰ τὴν ψήφισι κάποιου ἀσήμαντου νόμου γιὰ τὴν προστασία τῶν ἐργατῶν ἢ γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕνα δάνειο μπάτσο, χάνουν ἴσως καλὰ πὺ χρησιμοποιοῦν τὸ ψήφοδέλιό τους ὑπὲρ τῆς α ἢ τῆς β σπουδαίας προσωπικότητας. Ἀλλὰ τότε — ἀπὸ θέλει κάποιος νὰ ἔναι «πρακτικὸς» θὰ πρέπει νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα — ἔτσι, ἀντὶ νὰ περιμένει μᾶλλον τὴ νίκη τοῦ κόμματος τῆς ἀντιπολίτευσης, ἀντὶ νὰ ψηφίσει μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ πὺ συμπαθοῦς σ' αὐτὸν κόμματος, ἀξίζει νὰ πάρει τὸ συντομότερο δρόμο καὶ νὰ ὑποστηρίξει τὸ κυρίαρχο κόμμα, νὰ ὑπηρετήσει τὴν κυβέρνηση πὺ ἦδη ὀρίσκειται στὴν ἐξουσία καὶ νὰ γίνεῖ πράκτορας τοῦ νομάρχου ἢ τοῦ Δήμαρχου. Κι στὴν πραγματικότητά, οἱ νεοφώτιστοι πὺ ἔχουμε σὲ νοῦ μας δὲν σκόπευαν ὄντως νὰ ψηφίσουν τὸ πὺ «προοδευτικὸ» κόμμα, ἄλλὰ ἐκεῖνο πὺ εἶχε τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ ἐκλεγεί... Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση πὺ τελειώσουν ὅλα αὐτά...

Στὴν πορεία τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας συμβαίνει πάντα οἱ δυσχερῆσθέντες, οἱ καταπιεσθέντες κι οἱ ἐπαναστάτες, πρῶτο νὰ κατορθώσουν νὰ σκεφτοῦν καὶ νὰ ἐπιθυμήσουν μὴ ριζικὴ ἀλλαγὴ στοὺς πολιτικὸς καὶ κοινωνικὸς θεσμούς, νὰ περιορίζουν τὰ αἰτήματά τους σὲ μερικὲς ἀλλαγές, σὲ παραχωρήσεις ἀπὸ μέρους τῶν κυρίαρχων καὶ σὲ δελτιώσεις. Οἱ ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ μεταρρυθμίσεων καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τους, προηγούνται τῆς πεποίθησης πὺς γιὰ νὰ καταστραφεῖ ἡ ἐξουσία μᾶς κυβερνήσεως, ἢ μᾶς τάξης, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξαλειφθοῦν τοὺς λόγους πὺ δικαιολογοῦν τὴν ὑπαρξή τῆς ἐξουσίας ἐκείνης κι ἐπομένως νὰ κάνουμε μὴ ἐπανάσταση.

Στὴν πορεία τῶν πραγμάτων, οἱ μεταρρυθμίσεις ἐγκαινιάζονται τότε ἢ ὅχι καὶ μόλις καθιερωθοῦν, εἴτε σταθεροποιοῦν τὸ

ὑπάρχον καθεστῶς ἢ τὸ ὑπονομεύουν· βοηθᾶνε τὸν ἐρχομὸ τῆς ἐπανάστασης ἢ τὸν παρεμποδίζουν κι ὀφελοῦν ἢ βλάπτουν γενικά τὴν πρόοδο, πράγμα πὺ ἐξαρετᾶται ἀπ' τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, ἀπ' τὸ πνεῦμα μέσα σὲ ὁποῖο παρηχώρηθηκαν καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, ἀπ' τὸ πνεῦμα μέσα σὲ ὁποῖο ζητήθηκαν, ἀπαιτήθηκαν ἢ κατακτήθηκαν ἀπ' τὸ λαό.

Οἱ κυβερνήσεις κι οἱ προνομιούχες τάξεις, ὅπως εἶναι φυσικό, καθοδηγοῦνται πάντα ἀπὸ ἐνστικτα αὐτοσυντήρησης κι ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη τῶν δυνάμεων καὶ τῶν προνομίων τους· ὅταν συμφωνοῦν νὰ παραχωρήσουν μεταρρυθμίσεις αὐτὸ συμβαίνει, εἴτε ἐπειδὴ θεωροῦν ὅτι αὐτὲς θὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς σκοποὺς τους, ἢ ἐπειδὴ δὲν αἰσθάνονται ἀρκετὰ ἱσχυρὲς γιὰ ν' ἀντισταθοῦν κι ἐνδίδουν, φοβούμενες ἐκεῖνο πὺ θὰ μπορούσε διαφορετικὰ ν' ἀποτελεῖ μὴ χειρότερη ἐναλλακτικὴ λύση.

Οἱ καταπιεζόμενοι, εἴτε ζητᾶνε καὶ καλωστορίζουν τὶς δελτιώσεις σὲν εὐεργέτημα πὺ παραχωρήθηκε μαγαλόψυχα, ἀναγνωρίζουν τὴ νομιμότητα τῆς ἐξουσίας πὺ ἀσκεῖται πάνω τους καὶ κάνουν ἔτσι περισσότερο κακὸ παρὰ καλὸ, βοηθώντας τὴν ἐπιδράδυνση, τὸν ἀποπροσανατολισμὸ ἢ τὴν ἀνακοπή τῶν διαδικασιῶν χειραφέτησης. Ἡ, ἀντίθετα, ἀπαιτοῦν κι ἐπιβάλλουν δελτιώσεις μὲ τὴ δράση τους καὶ τὶς καλωστορίζουν σὲ μερικὲς νίκες πάνω σὲν ταξικὸ ἐχθρό, χρησιμοποιώντας τες σὲν κίνητρο γιὰ μεγαλύτερα κατορθώματα κι ἔτσι ἀποτελοῦν μὴ βάσιμη δοθῆναι καὶ μὴ προετοιμασία γιὰ τὴν συνολικὴ ἀνατροπὴ τοῦ προνόμιου, δηλαδή, γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Φθάνουμε σ' ἕνα σημεῖο πὺ τὰ αἰτήματα τῆς ἐξουσιαζόμενης τάξης δὲν μποροῦν νὰ ἱκανοποιηθοῦν ἀπ' τὴν ἀρχαία τάξη δίχως ν' ἀμφισβητηθεῖ ἡ ἐξουσία τῆς. Τότε ἐπακολουθεῖ ἀναπόφευκτα ἡ βίαιη σύγκρουση.

Ἐπομένως, εἶναι λάθος νὰ λέμε πὺς οἱ ἐπαναστάτες ἀντιτίθενται συστηματικά στὶς δελτιώσεις, στὶς μεταρρυθμίσεις. Ἀπ' τὴ μὴ μεριά, ἀντιτίθενται στοὺς ρεφορμιστές, γιὰ τὸ ὅτι μεθόδους τῶν τελευταίων εἶναι λιγότερο ἀποτελεσματικές, ἀναφορικά μὲ τὴν ἐξασφάλιση τῆς παραχώρησης μεταρρυθμίσεων ἀπὸ μέρους

των κυβερνήσεων και των εργοδοτών, που ενδίδουν μόνο από φόβο κι απ' την άλλη, επειδή πολύ συχνά οι μεταρρυθμίσεις που προτιμούν είναι εκείνες που, όχι μόνο φέρνουν αμφίβολα άμεσα ωφελήματα, αλλά και εξυπηρετούν την παγίωση του υφιστάμενου καθεστώτος και δημιουργούν στους εργατές ένα κατεστημένο συμφέρον απ' τη συνεχιζόμενη ύπαρξή του. "Όπως λογουχέρη, οι κρατικές συντάξεις, τα προγράμματα κοινωνικής ασφάλισης καθώς επίσης και τα προγράμματα συμμετοχής στα κέρδη στις αγροτικές και βιομηχανικές επιχειρήσεις κλπ.

Σέχωρα απ' τον δυσάρεστο ήχο της λέξης, που έχει υποστεί κατάχρηση κι έχει δυσφημιστεί απ' τους πολιτικούς, ο αναρχικός υπήρξε πάντα και δεν μπορεί ποτέ να είναι τίποτ' άλλο από ρεφορμιστικός. Προτιμάμε να πούμε *μ ε τ α ρ ρ υ θ μ ι σ τ ι κ ο ς* προκειμένου ν' αποφυγούμε οποιαδήποτε πιθανή σύγχυση μ' εκείνους που ταξινομούνται επίσης οσά «ρεφορμιστές» κι επιδιώκουν διαμέσου μικρών και συχνά εφήμερων βελτιώσεων να κάνουν πιο υποφερτό το σημερινό σύστημα (και σάν αποτέλεσμα δοσθάνει στην παγίωσή του)· ή που, αντίθετα, πιστεύουν καλόπιστα πως είναι δυνατό να εξαλειφθούν τα υφιστάμενα κοινωνικά κακά με την αναγνώριση και το σεβασμό, πρακτικά αν όχι θεωρητικά, των βασικών πολιτικών κι οικονομικών θεσμών που αποτελούν την αιτία καθώς επίσης και το στήριγμα αυτών των κακών. 'Αλλά εν πάση περιπτώσει αυτό είναι πάντα ένα ζήτημα μεταρρυθμίσεων κι η βασική διαφορά βρίσκεται στο είδος της μεταρρύθμισης που θέλουμε και στον τρόπο που νομίζουμε ότι μπορούμε να την πετύχουμε. 'Επανάσταση σημαίνει, με την ιστορική έννοια της λέξης, ριζική αναμόρφωση των θεσμών, που πετυχαίνεται γρήγορα με τη βίαιη εξέγερση του λαού ενάντια στην υφιστάμενη εξουσία και στα πρόνομα· κι είμαστε επαναστάτες κι εξεγερμένοι, γιατί δε θέλουμε απλώς να βελτιώσουμε τους τωρινούς θεσμούς, αλλά να τους καταστρέψουμε εντελώς, καταργώντας κάθε μορφή, κυριαρχίας ανθρώπου από άνθρωπο και κάθε είδος πατριαρχισμού πάνω στην ανθρώπινη εργασία· κι επειδή θέλουμε να

το πετύχουμε αυτό όσο το δυνατό πιο γρήγορα κι επειδή πιστεύουμε ότι οι θεσμοί που γεννήθηκαν απ' τη βία διατηρούνται με βία και δεν θα υποκύψουν παρά μόνο μπροστά σε μια ισodύναμη βία. 'Αλλά η επανάσταση δεν μπορεί να γίνει μόλις τη θέλει κανείς. Μήπως θα πρέπει να παραμείνουμε αδρανείς, να περιμένουμε να ωριμάσει η κατάσταση με τον καιρό;

Κι ακόμα και μετά από μια πετυχημένη εξέγερση, θα μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε, μέσα σε μια νύχτα, όλες μας τις επιθυμίες και να περάσουμε από μια κρατιστική και καπιταλιστική κόλαση σ' έναν αντιεξουσιαστικό - κομμουνιστικό παράδεισο, που είναι η πλήρης ελευθερία του ανθρώπου μέσα στα πλαίσια της επιθυμητής κοινότητας των συμφερόντων όλων των ανθρώπων;

Αυτές είναι αυταπάτες που μπορεί να ριζώσουν ανάμεσα σε εξουσιαστές, που βλέπουν τις μάζες σάν πρώτη ύλη την οποία μπορούν να διαμορφώσουν σύμφωνα με τη θέλησή τους, με νόμους, στηρίζοντας με σφαίρες και χειροπέδες, εκείνοι που κατέχουν την εξουσία. 'Αλλ' αυτές οι αυταπάτες δεν έχουν θέση ανάμεσα σε αναρχικούς. Χρειαζόμαστε τη συναίνεση των ανθρώπων κι επομένως πρέπει να πείσουμε με την προπαγάνδα και το παράδειγμα, πρέπει να διδάξουμε και να επιδιώξουν ν' αλλάξουμε το περιβάλλον με τέτοιο τρόπο, ώστε αυτή η εκπαίδευση να μπορέσει ίσως να φθάσει έναν ολοένα αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων...

Είμαστε σήμερα μεταρρυθμιστές, στο βαθμό που επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε τις πιο ευνοϊκές συνθήκες και ένα όσο το δυνατό μεγαλύτερο αριθμό φωτισμένων αγωνιστών, έτσι ώστε να μπορέσει να έχει ικανοποιητική εκδασή μια λαϊκή εξέγερση. Θα είμαστε μεταρρυθμιστές και αύριο, μετά από μια νικηφόρα εξέγερση και την επίτευξη της ελευθερίας, στο ότι θα επιδιώξουμε μ' όλα τα μέσα που επιτρέπει η ελευθερία, δηλαδή με την προπαγάνδα, το παράδειγμα κι ακόμα και τη βίαιη αντίσταση ενάντια σ' όποιον θα 'θελε να περιορίσει την ελευθερία μας, να προσηλυτίσουμε στις ιδέες μας έναν ακόμα μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων.

'Αλλά δε θ' αναγνωρίζουμε τους θεσμούς· θα πάρουμε ή θα κερδίσουμε κάθε δυνατή μεταρρύθμιση με το ίδιο πνεύμα που κάποιος αποσπάει μια κατακτημένη περιοχή απ' τα χέρια του έχθρου, προκειμένου να συνεχίσει την πρόελασή του και θα παραμείνουμε πάντα έχθροι κάθε κυβέρνησης, ανεξάρτητα απ' το αν πρόκειται για τη σημερινή μοναρχική κυβέρνηση ή για τις αύριανές δημοκρατικές ή μολταδολικές κυβερνήσεις.

Στα πλαίσια της προσπάθειας για παρουσίαση των αντιεξουσιαστικών ιδεών για την υπάρχουσα ταξη πραγμάτων, του οράματος για την αταξική κοινωνία και του τρόπου περάσματος σ αυτή, σε καθε τεύχος θα δημοσιεύουμε κείμενα κλασσικών του αναρχισμού αλλά και νεώτερων διανοητών. Γι αυτό το τεύχος διαλέξαμε το κείμενο του Ιταλού Ερρίκο Μαλατέστα που αναφέρεται στο ρεφορμισμό.

Διαλέξαμε το κείμενο αυτό του Μαλατέστα που γράφηκε στις αρχές του αιώνα, θέλοντας να προβάλουμε την άποψη ότι πρέπει να συμμετέχουμε σε τμηματικές διενδίκησεις-αγώνες και να προσπαθούμε να τις γενικεύσουμε εντάσσοντάς τες στην ολική κριτική της κοινωνίας και να τις μετατρέψουμε σε εξέγερση ενάντια στο σύνολο των υπαρχουσών συνθηκών.

Τον τελευταίο καιρό σε πολλές συζητήσεις που γίνανε στο κύκλο των αντιεξουσιαστών στη Λάρισα διατυπώθηκε η θέληση να επανοριοθετηθεί το πεδίο δράσης μας και να διευρυνθεί η θεματολογία που αποτελεί το αντικείμενο ενασχόλησης μας. Η ανάγκη αυτή έγινε φανερή μετά τις εξής διαπιστώσεις που κάναμε σχετικά με την προηγούμενη δράση μας.

-Απο το 1985 (οπότε άρχισε μια πιο συχνή εμφάνιση των απόψεων μας στην κοινωνία της Λάρισας) μέχρι τώρα τα θέματα που μας απασχόλησαν είχαν να κάνουν στο μεγαλύτερό τους μέρος με την καταστολή (Χημείο άνοιξη '85/Καλτέζας, Χημείο χειμώνας '85/Ιατροπούλου/χτύπημα συνέδρων της Πάτρας/υπόθεση Κωνσταντίνου/υπόθεση Καλογρέζας κ.λ.π.).

-Ακόμα υπήρχε μιά τάση ενασχόλησης με διάφορες επετείους (28η Οκτωμβρίου και Γιορτή ενόπλων δυνάμεων - Αντιμιλιταριστική παρέμβαση, Πρωτομαγιά Πολυτεχνείο κ.λ.π.). *

-Δεν υπήρξε αναφορά και παρέμβαση σε τοπικά ζητήματα, που σίγουρα υπήρχαν τέτοια.

Δεν υπήρξε ένας γενικότερος πολιτικός λόγος (η συνολική μας πρόταση για μια άλλη κοινωνία), η προβολή του οράματος της αταξικής κοινωνίας καθώς και θέσεις για διάφορα ζητήματα που τίθενται σε εθνικό ή διεθνές επίπεδο.

Βέβαια πλάι σ αυτά υπήρξαν και κάποια θέματα τα οποία θέξαμε και τα οποία ξέφευγαν από το δίπτυχο (καταστολή - επέτειοι)

Ακούμε συχνά για κρίση του εκπαιδευτικού συστήματος, για μεταρρύθμισή του, για αναβάθμιση, για εκσυγχρονισμό, είμαστε όμως ικανοί να κατανοήσουμε πλήρως τις έννοιες αυτές σε συνάρτηση πάντοτε με το γενικότερο κοινωνικό πλαίσιο και να τις προσδώσουμε την πραγματική τους υπόσταση αυτή που της αρμόζει;

Λοιπόν, για πια κρίση μιλάμε αυτήν που μιλούσαμε και παλιά, αυτήν που μιλάμε τώρα ή γι' αυτήν που θα μιλάμε στο μέλλον; Μήπως αυτή η κρίση είναι η μαγική λέξη για την χειραγώγηση των σπουδαστών; Αλλά από που απορέει αυτή η κρίση; Μήπως από την μη σύνδεση του Αστικού πανεπιστημίου με τις ανάγκες της οικονομίας; Και αυτή η μεταρρύθμιση του Αστικού πανεπιστημίου; Μήπως είναι οι παραχωρήσεις της αστικής τάξης που φροντίζει ώστε αυτή ν' αποβλέπει στην διαιώνιση του συστήματος αφενός και στην εκτόνωση της κοινωνικής έντασης αφετέρου; Μήπως όλη αυτή η άκρατη φιλολογία εντάσσεται στην κυρίαρχη λογική με αποτέλεσμα η μεταρρύθμιση απλώς να βοηθάει στο "ξεπέρασμά" της κρίσης που αποτέλεσε την γενεσιουργό της αίτιο; Πόσα εκπαιδευτικά ξεσπάσματα δεν υπήρξαν στην ιστορία παγιδόσμια και πόσα από αυτά δεν εκτονώθηκαν (από τις πιέσεις που άσκησαν), με κυβερνητικά διατάγματα; Μήπως όλα τα αιτήματα τα αριστερά κυρίως, για ίσες ευκαιρίες για όλους, όχι φραγμούς στην μόρφωση (μέχρι την πόρτα των πανεπιστημίων εννοείτε, από εκεί και πέρα τα πράγματα αλλάζουν) σύνδεση με τις ανάγκες της οικονομίας, επαγγελματικά δικαιώματα κτλ, δεν βρίσκονται ολότελα μέσα στα πλαίσια της αστικής ιδεολογίας και δεν αμφισβητούν ούτε στο ελάχιστο τον ρόλο του πανεπιστημίου στην συντήρηση και διαιώνιση της κοινωνικής πυραμίδας και στην αναπαραγωγή της άρχουσας τάξης;

όπως τα πυρηνικά (τσερνόμπιλ), ο ΕΚΑΜ και ίσως ένα δυό άλλα ακόμη. Τέλος ενώ είμαστε πληθωρικοί στις κρίσεις και τις καταδίκες της υπ' άρχουσας τάξης πραγμάτων δεν μας απασχόλησε καθόλου (ούτε καν στο επίπεδο του προβληματισμού) η δημιουργία.

Στις τελευταίες αυτές συζητήσεις που κάναμε πέρα από τις ελλείψεις και τις ανεπάρκειες που διαπιστώσαμε προσπαθήσαμε να ορίσουμε τι θεωρούμε σαν δημιουργία. Τελικά συμπεριλάβαμε στον όρο αυτό κάθε δραστηριότητα σε όλους εκείνους τους τομείς της κοινωνίας που σαν στόχο έχει το να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας. Από την εργασία μέχρι τη διασκέδαση. Αναφέρουμε ενδεικτικά κάποια παραδείγματα όπως είναι η κολλέκτιβα στον τομέα της παραγωγής, η κομμούνα στον τομέα της καθημερινής συλλογικής ζωής, των στεκιών στην ψυχαγωγία, τω

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

"ENANTIA"

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Ένα νέο περιοδικό που εκδίδεται από ομάδες σε 3 πόλεις (Αθήνα, Πάτρα, Καβάλα), με πλούσια ύλη, ποιοτικά κείμενα και ζωντάνια.

Στα θέματά του περιλαμβάνονται: Αναδιάρθρωση - η νέα κυριαρχία του κεφαλαίου, κείμενα για το милитарισμό, την Ολυμπιάδα του '88, για την Κύπρο, για τις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας, για τα γεγονότα στον ποταμό Καλαμά, καθώς και ένα κείμενο πολύ διαφωτιστικό σχετικά με τα πραγματικά δρώμενα στο Σίτυ οφ Πόρος.

"ANAPXIA" No 10

Η έκδοση της ένωσης Αναρχικών Αθήνας με όχι ιδιαίτερα πλούσια ύλη περιλαμβάνει, μεταφράσεις για Πολωνία, Ουρουγουάη κτλ. Κείμενα για του 4 αναρχικούς φυλακισμένους, για την κρίση στην Γ.Σ.Ε.Ε., για την γεννητική τεχνολογία.

"CONVOY" No 10

Από την θεματολογία του, αναφέρουμε το μικρό αφιέρωμα "βαδίζοντας προς το 1992". Κείμενα για τους ολυμποακούς του '88 και το εργατικό κίνημα στην Κορέα, για τα COBAS τις επιτροπές βάσης στην Ιταλία, καθώς κι αυτά των J HABERMAS και Ρουσσέα για τη δημοσιότητα και τον τύπο.

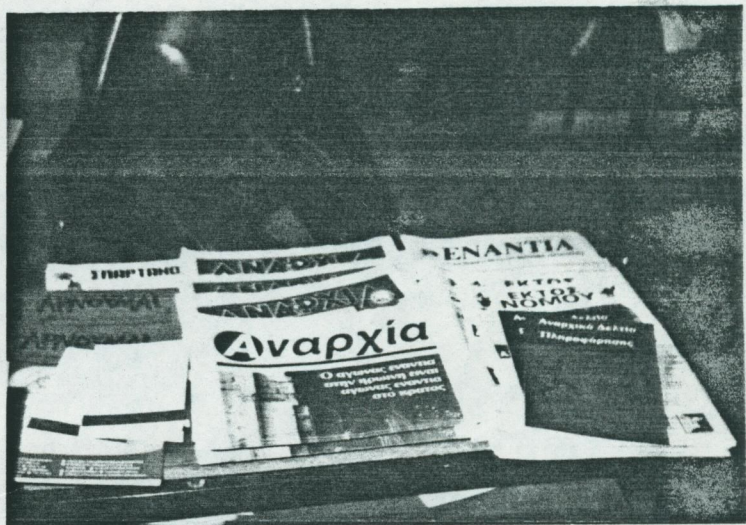
"ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ" No 1

Έκδοση της Ένωσης Αναρχικών Θεσσαλονίκης.

"ΚΟΝΤΡΑ" No 2

ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΞΥΣΗΧΑΣΜΟ

Περιοδικό από την Καβάλα. Το δισέλιδο αυτό τεύχος αναφέρεται αποκλειστικά στην υπόθεση Βογιατζής - Μπουκουβάλα.

ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

δεν έχουν κάνει αλλά πολύ περισσότερο φροντίζουν να κατασκευάσουν οι ίδιοι τις κατηγορίες που θα τους προσάψουν. Στην περίπτωση της Ιατροπούλου βάλαν οι ίδιοι τα ναρκωτικά και στην περίπτωση του Γ. Μπουκουβάλα βάλαν οι ίδιοι τα όπλα στην υποτιθέμενη "γιάφκα" της οδού Καλαμά.

Και όσοι έχουν ακόμα λίγο μυαλό και δεν έχουν αποβλακωθεί από τα φέμματα της εξουσίας μπορούν να καταλάβουν ότι δεν είναι η συγκεκριμένη ηγεσία του υπουργείου Δ. Τάξης, οι συγκεκριμένες δικητικές αρχές, ή η συγκεκριμένη κυβέρνηση που δεν σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα κ.λ.π. Αλλά ότι είναι πάγια τακτική κάθε εξουσίας να προσπαθεί να εξοντώσει με κάθε μέσο, όσο δόλιο κι αν είναι αυτό, το αντιεξουσιαστικό κίνημα κι όποιο άλλο κοινωνικό χώρο αντιστέκεται στις προθέσεις του κράτους για υπεράσπιση του καπιταλισμού και της κυριαρχίας του κεφαλαίου σε βάρος της κοινωνίας και των εργαζόμενων. Όσο θα υπάρχει κράτος θα υπάρχει και η καταστολή σ όλες τις μορφές της.

ΚΑΒΑΛΑ

Μουσική εκδήλωση συμπαράστασης στην Β. Βογιατζή και στο Μ. Μπουκουβάλα οργάνωσε στο αυτόνομο στέκι Καβάλας το περιοδικό "Κόντρα"

ΧΑΝΙΑ

Η αναρχική ομάδα Χανίων ανατύπωσε προκήρυξη του Κ. Σμυρναίου για τις αυξήσεις στα ενοίκια.

Στην προκήρυξη αυτή αναφέρεται: "Ο Κλ. Σμυρναίος είναι γνωστός από τους αγώνες του για τα νοίκια, για το πάρκο του Ζωγράφου, για τους οδοκαθαριστές κ.λ.π.

ΓΙ'ΑΥΤΑ είναι που δικάζεται. Τα υπόλοιπα ασφαλίστικα παραμύθια είναι προφάσεις για να βγεί από την κυκλοφορία αυτός και οι άλλοι τρεις (Μαρίνος, Βογιατζή, Μπουκουβάλας) που ενοχλούσαν τις μπίζνες των Κοσχωτολαδωμένων.

-ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Την προηγούμενη Κυριακή στον αγώνα ΑΕΛ-ΑΕΚ σημειώθηκαν για μια ακόμη φορά τα γνωστά επεισόδια (τραυματισμοί-σπασίματα) και ξανά ακούστηκαν οι επίσης γνωστές απόψεις για καταστολή και πιο αυστηρές ποινές στους χούλιγκαν.

Για καταστολή μιλάει η κυβέρνηση σαν να μην ήταν αυτή που διατηρεί το ποδόσφαιρο, στα επίπεδα που να καταντάει όπιο του λαού όπως στη δικτατορία ενα μέσο αποπροσανατολισμού και εκτόνωσης.

Για περισσότερη καταστολή μιλάει μέχρι και το Κ.Κ.Ε που στα πρόσφατα γεγονότα που είχαν γίνει στη Λάρισα με τον υποβιβασμό της ΑΕΛ βγήκαν πρώτοι και φώναξαν.

Απο τη μια υποδαυλίζουν τα πάθη όταν τους συμφέρει και απο την άλλη θέλουν να μην διαταράσσεται και η τάξη κατ ρίχνουν όλο το βάρος στους "χούλιγκαν".

ΑΠΟ ΣΕΛ 6

ν ελευθεριακών σχολείων στην εκπαίδευσης. Ο κατάλογος είναι ατέλειωτος. Οτιδήποτε υπάρχει στην κοινωνία (εκτός από παρασιτικούς τομείς όπως διαφήμιση, μεταπρατικά επαγγέλματα κ.α.) πρέπει να έρθει στα χέρια μας.

Με αυτό τον τρόπο πιστεύουμε ότι και θα διαδώσουμε τις ιδέες μας για αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας αλλά και θα βάλουμε τις βάσεις για μια άλλη κοινωνία.

Εξάβια το τι είναι δημιουργία σύμμαχων μικροκοινωνιών μέσα στην κοινωνία που στοχεύουν στην ανατροπή της και το τι καταντάει να είναι η διαχείριση αυτού του κόσμου είναι ένα σοβαρό ζήτημα που θα πρέπει να απασχολήσει σοβαρά αυτούς που θα αναλάβουν κάτι τέτοιο.

* Δεν απορίπτουμε εκ των υστέρων την δραστηριοποίησή μας για αυτά τα ζητήματα σαν περιττή και ανώφελη. Όχι γιατί και η άπαντηση/αντίσταση στην καταστολή είναι αναγκαία και η αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας επιβάλλεται (πρωτομαγιά, πολυτεχνείο). Λέμε όμως ότι το να πιάνουμε μόνο αυτά τα ζητήματα δεν κάνουμε τίποτα και ότι η δράση μας πρέπει να είναι πολύπλευρη.